

LBRIS

We know
books

CRISTINA TOMA

fără
OBLIGATII

Editura
Petale Soare

Nojorid, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**TOMA, CRISTINA****Fără obligații / Cristina Toma. - Nojorid :**

Petale scrise, 2024

ISBN 978-630-6557-45-5

821.135.1

- Editare și corectare: Marius Andrei
Delia Mitroi
- Tehnoredactare: Maria Cătălina Buboc
Tudor Neag
Alina Cosma
- Design copertă: Maria Cătălina Buboc
Montaj copertă: Adrian Buzaș
- Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Dragă cititorule, îți mulțumesc pentru că îmi acorzi câteva clipe din timpul tău prețios. Pregătește-te să intri în lumea minții mele.

Sper să îți placă, dar accept orice fel de părere. Nimeni nu s-a născut învățat și nimeni nu a escaladat un munte din prima încercare...

Mulțumesc și, drept recunoștință, îți las rețeta unei vieți pline de zâmbete și, totodată, ingredientele care pe mine m-au făcut să continui:

REȚETĂ PENTRU ÎNCEPĂTORI:

250g imaginație
250g curaj
280g responsabilitate
300g perseverență
o lingură de nebulie
un vârf de cuțit de pasiune
două lacrimi întregi
un praf de dorință

Se amestecă toate ingredientele într-un bol încăpător. Nu, nu contează ordinea, însă TREBUIE amestecate mereu în aceeași direcție. În caz contrar, prăjitura se poate tăia. Poți să o iei de la capăt sau adaugi ingredientul meu secret: răbdare din belșug.

Se ia o tavă în formă de inimă și se tapetează cu folie de succes. Se toarnă cu mare grijă compoziția și se dă la cuptor pentru câteva zile la o temperatură de „suficient timp” grade noroc. În această perioadă acordă-ți o pauză binemeritată și citește o carte, bea o cafea, vizionează un film.

Când prăjitura este gata, ai să vezi că intervalul de coacere a fost în favoarea ta. Vei privi totul din punctul de vedere al unui cititor.

Îți vei găsi singur greșelile și vei fi mândru că ai conceput o minunăție de prăjitură. Se ia un cuțit cu cea mai mare lamă posibilă și se înlătură partea de jos care s-a ars. Acel surplus reprezintă răutățile celor din jur – e o necesitate să tai orice e toxic. Se înlătură marginile care nu sunt uniforme. Când totul este gata și demn de a fi expus, se secționează în porții egale și se pudrează cu foarte multă dorință.

POFTĂ BUNĂ! / LECTURĂ PLĂCUTĂ!

Prolog

18 septembrie 2019

O femeie ambițioasă și extrem de motivată obișnuiește să câștige fiecare concurs la care participă. De ce nu l-ar câștiga și pe acesta? Dacă ar face-o, ar fi al patrulea an la rând.

Cursele de cai sunt unele dintre cele mai vechi întreceri sportive, iar Elena Big este cea mai tânără stea.

Tribunele hipodromului viuesc de zgomot. Susurul pariurilor răsunând cu putere din fiecare colțișor, în timp ce toți o privesc pe ea, călare pe un superb armăsar de rasă pură, cu părul de un alb imaculat și coama stufoasă, cum se îndreaptă spre linia de sosire.

Ea este, cu siguranță, câștigătoarea acestui concurs. Mai are doar câteva obstacole și, ținând cont de timpul pe care l-a scos în anii anteriori, nu are cum să piardă. Ar fi cu adevărat imposibil să rateze finalul, atâta timp cât îmbină atât de spectaculos curajul, controlul și abilitățile tehnice. Are un talent unic de care se folosește în fiecare an pentru a lua trofeul, alături de Roger, calul ei de concurs.

Lumea spune că o face pentru faimă, pentru a ieși din anonimat, pentru a străluci în lumina reflectoarelor, dar adevărul este că o face, în egală măsură, pentru bani. Are nevoie să câștige pentru că veniturile ei nu sunt așa mari. Din păcate, nu se câștigă atât de bine din echitație.

Secundele trec și toți o privesc amuțiți cum, folosindu-se de poziția-i de un echilibru precar, încearcă să treacă de ultimele două obstacole, executând o superbă săritură. Poziția pe care o ia la aterizare pare destul de incomodă, însă nu stingherește nicicum mișcările calului, permițându-i acestuia să realizeze sărituri mult mai înalte.

Încurajările nu conțin să apară, participanții trăind fiecare mișcare la cote înalte, până la ultima săritură, cea considerată de altfel și cea mai grea: o combinație de triple.

Elena își pregătește poziția, își asigură elanul, plonjează înalt și, deodată, o liniște mormântală se așterne peste hipodrom.

O, nu! Ce căzătură! Ce accidentare! Ce ghinion!

Calul se rostogolește peste ea și, pentru câteva clipe ce par extrem de lungi, nici ea și nici calul nu se mai mișcă.

Șocul tuturor este de înțeles. Nimeni nu știe cum a fost posibil așa ceva. Cum? De ce? Aceste întrebări stau pe buzele tuturor spectatorilor care au asistat la această tragedie.

Strigăte de ajutor nu întârzie să apară, iar situația este clară: e grav; e nevoie de ambulanță.

1. Elena

Septembrie 2022

Pentru a mia oară mă privesc în oglindă cu apreciere și cu un dram de nesiguranță, pe care aleg să-l ignor imediat ce își face loc în mintea mea. Sunt superbă. În general nu am nevoie de o altă validare, însă, după ultimele evenimente stima de sine mi-a fost ușor șifonată.

Ochii mei, de un albastru senin, ai căror gene lungi și arcuite sunt date cu rimel, par extrem de lipsiți de viață. Buzele pe care mi le-am pictat cu ruj de un roșu intens se țuguie spre mine, iar părul meu lung și zdravăn pieptănat este la fel de negru precum ultima mea zi de echitație. Pomeții îmi sunt evidențiați de un fard rozaliu discret, iar nasul delicat mi se ridică lejer, cu aroganță, împreună cu bărbia pe care mi-o direcționez cu mândrie în față.

Ca orice femeie de 22 de ani, mi-am ales cu chibzuință ținuta, mai ales că astăzi am o întâlnire foarte importantă. Contrastul dintre costumul bleumarin, cambrat, cu fustă dreaptă, de lungime medie și cămașă albă, îmi scoate în evidență silueta filiformă și îmi încununează cu succes efortul depus la machiaj.

Unde e Jack, fostul meu iubit, să vadă ce a pierdut? Mereu îmi spunea că nu sunt suficient de aranjată. A dat o brunetă de milioane pe o blondă ieftină. Știu că spun asta la supărare, dar îmi trece prin cap că ar fi drăguț ca, dintr-o pură coincidență, să îmi intersectez traseul cu al lui. Cu siguranță nu mi-aș întoarce privirea spre el, ci aș merge cu fruntea sus, așa cum pășeam deunăzi pe traseele pe care le câștigam cu ochii închiși. M-a părăsit în urmă cu trei săptămâni și a fost destul de vocal când îmi reproșa că e numai vina mea că el *m-a înșelat*.

Cobor scările în grabă, sărind câte două trepte deodată, dorindu-mi extrem de mult să ajung un pic mai devreme, deoarece am prostul obicei de a întârzia. Obişnuiesc să am probleme cu punctualitatea și nu mi-aș dori ca acest aspect să mă caracterizeze tocmai astăzi.

De la magazinul din colțul blocului îmi iau cafeaua fără de care nu îmi pot începe ziua și imediat ce sorb o gură, apreciindu-i aroma intens-amăruie, pășesc cu încredere spre adresa pe care am memorat-o cu sfințenie: *Strada 5th Avenue, firma McM*.

De la distanță sesizez că semaforul are culoarea verde și, sperând că îl voi mai prinde, fac o alegere extrem de nefericită: alerg cât mă țin picioarele, ținând strâns cafeaua în mâna stângă.

Exact în momentul în care vârful rotunjit al pantofului meu de un bej mat, cu toc lat și de înălțime considerabilă, atinge suprafața trecerii de pietoni, culoarea se schimbă în roșu, iar eu, fiind deja într-un proces avansat de înaintare, nu mai am timpul necesar să mă opresc. Este tardiv să mă răzgândesc acum, așa că aleg să traversez în grabă, sperând din toată inima că ceilalți participanți la trafic sunt vigilenți.

Cu toate acestea, fără să îmi explic cum și de ce, de nicăieri apare o mașină luxoasă, de un gri metalizat, care se oprește cu

scârțâituri și care, din nefericire, mă dezzechilibrează, trântindu-mă pe asfalt. Spre norocul meu, impactul nu e mult mai violent decât îl prevăzusem sau poate adrenalina mă ajută în aceste clipe, însă, la o analiză fugitivă, nu cred că mi-am rupt nimic. Partea proastă este că am vărsat cafeaua. Cămașa mea este ruinată de cei câțiva stropi fierbinți care s-au risipit pe ea și deja încep să cred că am pornit cu stângul. Ce mai ghinion!

Urmează să am un interviu la o firmă de construcții și imobiliare din New York, iar prezența mea este subtil amenințată de o neatenție covârșitoare. Așa ceva este de netolerat. Simt cum sângele îmi clocotește prin vene, pulsul mi-o ia la galop și starea mea de spirit este profund afectată. Am reușit să mă enervez și refuz să admit că greșeala îmi aparține.

Încerc să mă ridic de pe asfaltul sinistru, însă constat că peisajul se învârte cu mine, făcându-mă să-mi duc o palmă la frunte. Asta nu este deloc în regulă. Doamne, fă să-mi treacă! O dată am plecat și eu la timp de acasă, iar universul pare că se împotrivește în fel și chip, făcându-mă să-mi pierd avansul și, prin consecință, punctualitatea.

Înregistrez un soi de hărmălaie în jurul meu și îmi imaginez că traficul a fost blocat, iar șoferii, cel mai probabil, îmi aruncă injurii.

— Ești bine?

O voce groasă, extrem de masculină, genul acela de voce care mi-aș dori cu tărie să mă trezească dimineața din somn, după o noapte lungă și pasională, mă face să-mi ridic privirea.

Un bărbat răvășitor de chipeș, îmbrăcat într-un costum ce-i vine ca turnat, are o mână extinsă spre mine, cel mai probabil dorindu-și să mă repună pe picioare. Îl privesc preț de câteva clipe, însă îmi e suficient să trec în revistă toate calitățile ce par extrem de exagerate. Păr negru scurt care este cam

dezordonat, pare că nu i-a dat importanță în dimineața asta. Ochii verzi pe care i-am observat imediat. Această nuanță de verde mă fascinează. Simt că privesc în adâncul unui smarald. Miroase a parfum scump și cu cât stă mai mult aplecat spre mine, cu atât mai mult mă enervează felul în care corpul meu alege să-i răspundă.

E clar că el este responsabilul acestui dezastru, așadar nu pot decât să ripostez, eliminând subit orice gând nefiresc în ceea ce-l privește.

— NU! îi răspund. Normal că nu sunt bine. Ești orb? Din păcate, ținuta mea elegantă nu se potrivește cu gura mea slobodă.

Se uită șocat la mine, ochii bulbucându-i-se așa cum nu am mai văzut vreodată la altcineva.

— Din moment ce ai dat peste mine, mă trezesc ripostând, s-ar putea să fii într-adevăr orb.

— Îmi pare rău. Nu intenționez să te rănesc. Era verde, iar tu ai apărut de nicăieri...

— Da, m-am teleportat exact pe mașina ta. Asta îmi mai lipsea acum, să mai merg și pe la poliție să dau declarații.

Îmi masez tâmplele, încercând să alung vertijul care continuă să mă amenințe.

— Lasă-mă să te ajut, insistă bărbatul, aplecându-se și mai mult spre mine și întinzându-și mâna pentru a o apuca pe a mea.

Profit de ocazie și, pe ultima sută de metri, îl apuc de mână și-l trag, dezechilibrându-l ușor, din cauza acțiunii mele neașteptate. Imediat mă cert interior pentru gestul prostesc, deoarece simt o presiune intensă în braț, iar aceasta mă face să tresar, să-mi suprim un geamăt și să-mi doresc să mă ridic mai repede.

— Te doare ceva? Mergem la spital?

Evident că lui nu-i scapă mimica mea contorsionată. Doar nu puteam avea asemenea noroc!

— Ce zici dacă am merge la poliție? îi răspund pe un ton aspru, ajungând acum cam la același nivel cu el.

Mă intimidiez când realizez că este prea aproape, dar încerc să trec cu vederea și să mă mențin pe poziție. Până la urmă el este cel care a dat peste mine, nu?

Bărbatul rămâne nemișcat câteva clipe, de parcă nu m-ar fi înțeles, iar eu continui să-i vorbesc în timp ce mă scutur de praf și încerc să redevin prezentabilă:

— Știi ceva? Las-o baltă! Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Eu nu am să depun plângere, tu bănuiesc că nu ți-ai stricat mașina, așa că nu mai este nimic de adăugat. În plus, dă-te din calea mea! Am să întârzii din cauza ta și nu vreau sub nicio formă să fac asta.

Îi întorc spatele, retezându-i efectiv orice încercare de a stabili un nou dialog cu mine, arunc o otheadă în stânga și-n dreapta, atentă de această dată să nu repet nefericitul incident pentru a doua oară, și o rup la fugă spre trotuarul de vis-à-vis.

Aud în spatele meu proteste apăsate. Am impresia că aud chiar o descriere care m-ar putea caracteriza: *Femeie nebună!* În pofida acestui lucru, îmi continui traiectoria fără să privesc înapoi. Vreau să uit tot ceea ce s-a petrecut, așa că mă concentrez mai degrabă să găsesc un coș de gunoi unde să arunc paharul de cafea al cărui conținut a rămas pe asfalt.

2. Elena

Printr-o minune reușesc să ajung la timp în fața clădirii somptuoase, cu geamuri de sticlă atent lustruite, în oglindirea cărora îmi aranjez părul ușor deranjat de căzătura pe care am suferit-o mai devreme. Îmi închid sacoul, ca să maschez, pe cât posibil, stropii de pe cămașă. Respir profund, încercând să las la o parte emoțiile care încep să își facă simțită prezența și pășesc dincolo de ușile glisante.

Interiorul este mai mult decât mi-aș fi imaginat vreodată. Canapelele de culoarea caramelului sunt primele care îmi atrag atenția, măsura așezată în mijloc este plină cu pliante, iar piesa de rezistență este, clar, acest panou care pare a fi sculptat în zid, plin cu trofee și diplome înrămate. Majoritatea arată că premiul întâi la cea mai profitabilă afacere este câștigat de firma McM de ani buni.

Sunt trezită din uimirea care a pus stăpânire pe gândurile mele de către o domnișoară îmbrăcată elegant, cu părul strâns într-un coc lejer.

Se prezintă drept Barclay Star și mă îndrumă spre locul în care au loc interviurile.

În timp ce intru în următoarea încăpere, observ că mai sunt două persoane care așteaptă, mai mult ca sigur, pentru

același job ca și mine. Iau loc și în scurt timp mai apar încă două fete.

Îmi aștept cuminte rândul, stând pe un scaun confortabil din antreul biroului în care am fost poftită. Sunt chemate domnișoarele care erau deja aici când eu am ajuns. În scurt timp îmi vine și mie rândul. Sunt strigată de cineva de la HR. Intru afișând cel mai larg zâmbet de care dispun.

— Bună ziua! Numele meu este Elena Big.

Sunt întâmpinată de o doamnă mai în vârstă. Mă analizează fugitiv din cap până în picioare și apoi îmi zâmbește. O urmă de tristețe îmi cuprinde gândurile. Sunt îmbrăcată elegant, dar în niciun caz nu mă compar cu acele domnișoare care abia ce au ieșit una câte una din biroul pentru interviuri. Sunt foarte frumoase, înalte, ca acele modele 90-60-90 pe care le văd pe toate site-urile de cancan. Sper că asistenta nu este aleasă de un bărbat, nu de alta, dar eu în mod cert nu aș avea vreo șansă. O femeie este mai obiectivă, îmi spun cu puțina încredere care mi-a mai rămas, încercând să mă îmbărbătez.

— Bună ziua, domnișoară! Luați loc pe scaunul din fața mea și dați-mi CV-ul, vă rog.

Îi întind documentul și, în timp ce aștept să treacă prin el cu privirea, admir spațiul acesta mic și primitor. Biroul ocupă cel mai mult loc și imediat observ că este plin de dosare, presupun că ale candidatelor care au fost înaintea mea. Acest lucru mă face să realizez că jobul pentru care aplic este foarte căutat.

Pe fundal se aude sunetul unui aparat de radio care, probabil, redă automat aceleași melodii. În afara foșnetului pe care foile din mâna femeii din fața mea le fac, nimic altceva nu se mai aude până în momentul în care, cu o viteză nebănuită, ușa din spatele meu se lipește de perete și o voce care-mi pare cunoscută se aude zicând:

